FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 6 april 1995 *

I mål T-142/89,

Usines Gustave Boël SA, bolag bildat enligt belgisk rätt, Bryssel, företrätt av Georges Vandersanden och Lucette Defalque, advokater i Bryssel, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Alex Schmitt, 62, rue Guillaume,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Norbert Koch, Enrico Traversa och Julian Currall, samtliga vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdda av Nicole Coutrelis och André Coutrelis, advokater i Paris, med delgivningsadress i Luxemburg hos Georgios Kremlis, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 89/515/EEG av den 2 augusti 1989, angående ett förfarande för tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/31.553 — Svetsat armeringsnät, EGT nr L 260, 1989, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

sammansatt av H. Kirschner, ordförande, samt C.W. Bellamy, B. Vesterdorf, R. García-Valdecasas och K. Lenaerts, domare,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 14—18 juni 1993,

följande

Dom

Bakgrund

1 Det förevarande målet rör kommissionens beslut 89/515/EEG av den 2 augusti 1989 angående ett förfarande för tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/31.553 — Svetsade armeringsnät, EGT nr L 260, s. 1, nedan kallat "beslutet"), genom vilket kommissionen ålade fjorton producenter av svetsat armeringsnät böter för en överträdelse av artikel 85.1 i fördraget. Den produkt som är föremål för beslutet är svetsat armeringsnät. Det rör sig om en färdigmonterad armaturprodukt som består av slät eller skårad kalldragen ståltråd som sammansvetsas till ett

nät på varje korsningspunkt. Detta används på nästan alla områden där man bygger i armerad betong.

2 Från och med år 1980 har ett visst antal samordnade förfaranden — som har gett upphov till beslutet — utvecklats inom denna sektor på marknaderna i Tyskland, Frankrike och i Benelux-länderna.

3 Vad gäller den tyska marknaden gav Bundeskartellamt den 31 maj 1983 tillstånd till de tyska producenterna av svetsat armeringsnät att upprätta en strukturkriskartell som efter en förlängning upphörde att gälla år 1988. Kartellen hade till syfte en kapacitetssänkning och föreskrev också leveranskvoter och prisreglering, vilka dock endast godkändes för de två första åren av tillämpningstiden (punkterna 126 och 127 i beslutet).

4 Commission française de la concurrence publicerade den 20 juni 1985 en rapport om konkurrensläget på den franska marknaden för svetsat armeringsnät, som följdes av den franske ekonomi-, finans-och budgetministerns beslut nr 85 - 6 DC av den 3 september 1985, genom vilket flera franska bolag ålades böter för att dessa hade vidtagit åtgärder och genomfört samordnade förfaranden som hade till syfte och resultat att begränsa eller snedvrida konkurrensen samt att hindra marknadens normala funktion mellan åren 1982 och 1984.

5 Kommissionens tjänstemän genomförde den 6 och 7 november 1985 med stöd av artikel 14.3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT nr 13, 1962, s. 204, nedan kallad "förordning nr 17"), samtidigt och utan förvarning undersökningar av sju företags och två sammanslutningars kontor, nämligen hos Tréfilunion SA, Sotralentz SA, Tréfilarbed Luxembourg-Saarbrücken SARL, Ferriere Nord SpA (Pittini), Baustahlgewebe GmbH (BStG), Thibo Draad-en Bouwstaalprodukten BV (Thibodraad), NV Bekaert, Syndicat national du tréfilage d'acier (STA) och Fachverband Betonstahlmatten eV; den 4 och 5 december 1985 genomförde de vidare undersökningar av följande företags kontor: ILRO SpA, G. B. Martinelli, NV Usi-

nes Gustave Boël (afdeling Trébos), Tréfileries de Fontaine-l'Évêque (TFE), Frère-Bourgeois Commerciale SA (FBC), Van Merksteijn Staalbouw BV och ZND Bouwstaal BV.

6 De sakförhållanden som upptäcktes under undersökningarna samt de upplysningar som erhölls genom tillämpning av artikel 11 förordning nr 17 fick kommissionen att dra den slutsatsen att de berörda producenterna mellan åren 1980 och 1985 hade brutit mot artikel 85 i fördraget genom ett antal överenskommelser eller samordnade förfaranden avseende leveranskvoter och priser på svetsat armeringsnät. Kommissionen inledde det förfarande som föreskrivs i artikel 3.1 i förordning nr 17 och den 12 mars 1987 skickades meddelandet om anmärkningar till de berörda företagen som besvarade meddelandet. Förhör med företagens företrädare ägde rum den 23 och 24 november 1987.

7 Efter detta förfarande fattade kommissionen beslutet. Enligt detta (punkt 22) bestod konkurrensbegränsningarna av ett antal överenskommelser och/eller samordnade förfaranden som hade till syfte att fastställa priser och/eller leveranskvoter och en uppdelning av marknaderna för svetsat armeringsnät. Dessa samordnade förfaranden hade enligt kommissionen samband med olika delmarknader (Frankrike, Tyskland eller Benelux-länderna) men påverkade handeln mellan medlemsstaterna, eftersom företag deltog som var etablerade i flera medlemsstater. Enligt beslutet "handlar det i det föreliggande fallet mindre om ett övergripande samordnat förfarande mellan samtliga producenter i alla berörda medlemsstater, än om en samling olika samordnade förfaranden mellan deltagare som ibland också är olika. I alla fall har dessa samordnade förfaranden i och med att de reglerar olika delmarknader som resultat att i hög grad reglera en väsentlig del av den gemensamma marknaden."

8 Beslutet har följande lydelse:

"Artikel 1

Företagen Tréfilunion SA, Société métallurgique de Normandie (SMN), CCG (TECNOR), Société de treillis et panneaux soudés (STPS), Sotralentz SA, Tréfilar-

bed SA eller Tréfilarbed Luxembourg-Saarbrücken SARL, Tréfileries de Fontaine-l'Évêque, Frère-Bourgeois Commerciale SA (numera Steelinter SA), NV Usines Gustave Boël, afdeling Trébos, Thibo Draad-en Bouwstaalprodukten BV (numera Thibo Bouwstaal BV), Van Merksteijn Staalbouw BV, ZND Bouwstaal BV, Baustahlgewebe GmbH, ILRO SpA, Ferriere Nord SpA (Pittini) och G. B. Martinelli fu G. B. Metallurgica SpA har överträtt artikel 85.1 i EEG-fördraget, genom att, mellan den 27 maj 1980 och den 5 november 1985, i ett eller flera fall delta i en eller flera överenskommelser och/eller samordnade förfaranden (avtal, beslut av företagssammanslutningar eller samordnade förfaranden), som bestod i att fastställa försäljningspriser, begränsa försäljningen, dela upp marknaderna sinsemellan och i att vidta åtgärder för att tillämpa dessa samordnade förfaranden och för att kontrollera denna tillämpning.

Artikel 2

I den mån dessa fortsätter att vara verksamma inom sektorn för svetsat armeringsnät i gemenskapen, skall de i artikel 1 nämnda företagen omedelbart upphöra med de konstaterade överträdelserna (om detta ännu inte skett) och i framtiden, vad gäller denna verksamhet, avstå från alla överenskommelser och/eller samordnade förfaranden som har samma eller liknande syfte eller resultat.

Artikel 3

Följande böter åläggs nedannämnda företag för de överträdelser som konstaterats i artikel 1:

1) Tréfilunion SA (TU): 1 375 000 ecu i böter,

2) Société métallurgique de Normandie (SMN): 50 000 ecu i böter,

3) Société des treillis et panneaux soudés (STPS): 150 000 ecu i böter,

4) Sotralentz SA: 228 000 ecu i böter,

5) Tréfilarbed Luxembourg-Saarbrücken SARL: 1 143 000 ecu i böter,

6) Steelinter SA: 315 000 ecu i böter,

7) NV Usines Gustave Boël, afdeling Trébos: 550 000 ecu i böter,

8) Thilo Bouwstaal BV: 420 000 ecu i böter,

9) Van Merksteijn Staalbouw BV: 375 000 ecu i böter,

10) ZND Bouwstaal BV: 42 000 ecu i böter,

11) Baustahlgewebe GmbH (BStG): 4 500 000 ecu i böter,

12) ILRO SpA: 13 000 ecu i böter,

13) Ferriere Nord SpA (Pittini): 320 000 ecu i böter, och

14) G. B. Martinelli fu G. B. Metallurgica SpA: 20 000 ecu i böter."

9 Enligt beslutet (punkterna 14 och 195 f) är företaget NV Usines Gustave Boël, afdeling Trébos ingen juridisk person, utan en avdelning inom bolaget NV Usines Gustave Boël. Kommissionen har således riktat beslutet till det sistnämnda. Det kommer således att hänvisas till sökanden under namnen Boël, Trébos eller Boël/Trébos utan åtskillnad.

Förfarandet

10 Det var under dessa omständigheter som sökanden, genom en ansökan som inkom till domstolens kansli den 17 oktober 1989, väckte den föreliggande talan för att få beslutet ogiltigförklarat. Tio av de tretton övriga mottagarna av detta beslut har likaledes väckt talan.

11 Genom beslut av den 15 november 1989 hänsköt domstolen detta mål, tillsammans med de tio övriga målen, till förstainstansrätten i enlighet med artikel 14 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 319, s. 1). Dessa mål gavs nummer T-141/89—T-145/89 och T-147/89—T-152/89.

12 Genom beslut av den 13 oktober 1992 förenade förstainstansrätten målen vad gäller det muntliga förfarandet — i enlighet med artikel 50 i rättegångsreglerna — på grund av sambandet mellan dessa.

13 Genom de skrivelser som inkom till förstainstansrättens kansli mellan den 22 april och den 7 maj 1993 besvarade parterna de frågor som förstainstansrätten ställt.

14 På grundval av svaren på dessa frågor och referentens rapport beslutade förstainstansrätten att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta åtgärder för bevisupptagning.

15 Parternas framställningar och svar på förstainstansrättens frågor hördes under det muntliga förfarande som ägde rum den 14—18 juni 1993.

Parternas yrkanden

16 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att den aktuella talan kan tas upp till prövning och att den är välgrundad,

— följaktligen och i första hand ogiltigförklara beslutet i vilket det fastställs att sökanden har gjort sig skyldig till en överträdelse av artikel 85 i EEG-fördraget,

— i andra hand sänka de böter om 550 000 ecu som ålagts sökanden,

— i alla händelser sänka den räntesats som tillämpas på böterna till 9 procent, samt

— förplikta svaranden att ersätta samtliga rättegångskostnader.

17 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Saken

18 Sökanden har i huvudsak åberopat två grunder till stöd för sin talan. Den första avser en överträdelse av artikel 85.1 i fördraget och den andra en överträdelse av artikel 15.2 i förordning nr 17.

Grunden avseende en överträdelse av artikel 85.1 i fördraget

I — *Upprättandet av de samordnade förfarandena*

A — *Den franska marknaden*

1) *Perioden 1981—1982*

Den ifrågasatta rättsakten

19 I beslutet (punkterna 23—50 och 159) klandras sökanden för att mellan april 1981 och mars 1982 ha deltagit i en första grupp av samordnade förfaranden på den fran-

ska marknaden. Dessa samordnade förfaranden omfattade å ena sidan de franska producenterna (Tréfilunion, STPS, SMN, CCG och Sotralentz) och å andra sidan de utländska producenter som verkade på den franska marknaden (ILRO, Ferriere Nord, Martinelli, Boël/Trébos, TFE, FBC och Tréfilarbed). De hade till syfte att fastställa priser och kvoter för att begränsa importen av svetsat armeringsnät till Frankrike.

Parternas argument

20 Sökanden har vitsordat att den deltog i möten om de samordnade förfarandena, men har hävdat att kommissionen oriktigt dragit slutsatsen att den deltagit i de samordnade förfarandena för att den deltog i mötena.

21 Sökanden har i första hand gjort gällande att den, på grund av sin ringa andel av den franska marknaden, inte har spelat en avgörande roll vid mötena och att dess avsikt med att delta var att den ville hålla sig underrättad om marknadsutvecklingen och att utifrån det fritt bestämma sitt förhållningssätt i förhållande till sina kommersiella intressen.

22 Vad beträffar priserna har sökanden bestridit att det påstådda samordnade förfarandet skulle ha möjliggjort en avsevärd prishöjning. Sökanden har tillagt att kommissionen inte har bevisat att de priser som den har tillämpat har varit desamma som andra producenters priser.

23 Vad gäller kvoterna har sökanden vitsordat att den har deltagit i åsiktsutbyten avseende en idealisk fördelning av varorna, men den har bestridit att den skulle ha deltagit i en överenskommelse om kvoter, och att den skulle ha följt denna. Sökanden har bestridit kommissionens slutsats som baseras på ett handskrivet meddelande av Ferriere Nord och som återfinns i punkt 49 i beslutet, bilaga 25 till meddelandet om anmärkningar, nämligen att, om belgarnas försäljningsvolym i Frankrike var

8 000 ton och 4 000 ton var avsedda för TFE/FBC — FBC sålde TFE: s produktion — borde Boël/Trébos kvot, också uppgå till 4 000 ton.

24 Kommissionen har påpekat att sökanden har vitsordat sitt deltagande i mötena inom ramen för de samordnade förfarandena och att denne inte har bestridit dessas konkurrensbegränsande syfte. Det faktum att detta deltagande hade till syfte att hålla sig underrättad om marknadsutvecklingen och ha ett utbyte av åsikter vad gäller produkternas idealiska fördelning, innebär inte att deltagandet förlorar sin karaktär av en överträdelse av artikel 85.1 i fördraget, eftersom ett sådant deltagande som sådant står i strid med denna bestämmelse.

25 Kommissionen har tillagt att de i beslutet omnämnda handlingarna är tillräckliga för att man skall kunna fastställa att sökanden aktivt deltog i de samordnade förfarandena. Det faktum att sökanden inte iakttog priserna och kvoterna förändrar inte förekomsten av överträdelsen.

26 Kommissionen har slutligen påmint om att prishöjningen är en följd av en konstlad situation (punkt 24 i beslutet) och att den har angett (punkt 40—45 i beslutet) att meningsskiljaktigheter angående priserna uppkom mellan parterna, vilket gav upphov till klagomål från sökandens sida (punkterna 40 och 50 i beslutet).

Förstainstansrättens bedömning

27 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden har medgett sitt deltagande i mötena men att den har nekat till att den skulle ha undertecknat någon överenskommelse om priser och kvoter. Det bör emellertid påpekas att sökanden inte har bestridit att de möten i vilka den deltog hade till syfte att fastställa priser och kvoter. Det måste alltså prövas om kommissionen utifrån sökandens deltagande i dessa möten med rätta slutit sig till att denne deltagit i de samordnade förfarandena.

28 Förstainstansrätten anser att de av kommissionen framlagda handlingarna gör det möjligt att fastställa att sökanden under åren 1981 och 1982 deltog i de samordnade förfarandena på den franska marknaden. Det framgår nämligen av meddelandet från Ferriere Nord (bilaga 25 till meddelandet om anmärkningar, punkt 49 i beslutet) angående det möte som hölls i Paris den 1 april 1981 mellan de franska, italienska och belgiska producenterna, att vid den tidpunkten hade en mängd om 8 000 ton "redan framförhandlats" för de belgiska producenterna. Av ett annat meddelande av den 23 oktober 1981 från Tréfilunion (bilaga 1 till meddelandet om anmärkningar, punkterna 46 och 48 i beslutet) framgår att den andra belgiska producentens kvot, enligt de "nya överenskommelserna", var 4 000 ton. Det är med rätta som kommissionen av dessa två handlingar har dragit slutsatsen att sökanden hade beviljats en kvot om 4 000 ton i enlighet med de ingångna överenskommelserna beträffande vilka Tréfilarbed enligt den andra handlingen klagade på att dessa förbehöll "de italienska och belgiska producenterna en alltför stor andel".

29 Av ett telexmeddelande av den 15 mars 1982 från Boël till Ferriere Nord framgår att "den fransk-belgisk-italienska överenskommelsen från början av år 1981" likaledes omfattade priserna, eftersom Castelnuovo från Boël i telexmeddelandet klagar på att "Montanelli från ILRO via ett bolag i Briançon säljer ganska stora mängder nät i Frankrike till priser som är klart lägre än de som överenskommits" inom ramen för denna överenskommelse och ansluter sig till Boël för att tacka Pittini från Ferriere Nord för att ha "skyddat marknaden från kupper" (bilaga 17 till meddelandet om anmärkningar, punkt 50 i beslutet).

30 I april 1982 deltog sökanden i diskussioner i syfte att anpassa överenskommelserna och säkerställa att de tillämpas och iakttas i framtiden, vilket visas av ett meddelande från Cattapan från Ferriere Nord, angående ett möte den 6 april 1982 (bilaga 19 till meddelandet om anmärkningar, punkt 50 i beslutet) samt av ett den 20 april 1982 daterat telexmeddelande från den sistnämnde till Italmet, Ferriere Nords och Martinellis företrädare i Frankrike. I detta telexmeddelande återges ett telexmeddelande av den 19 april 1982 till företrädarna för ILRO, Martinelli och Tréfilunion (bilaga 20 till meddelandet om anmärkningar, punkt 50 i beslutet), enligt vilket "det initiativ som några franska producenter tagit för att komma in på marknaden på villkor som inte är förenliga med de senaste riktlinjerna", har uppmärksammats.

31 På grundval av det hittills anförda skall det fastställas att kommissionen med tillräcklig sannolikhet styrkt sökandens deltagande i de samordnade förfaranden som hade till syfte att fastställa priserna och kvoterna på den franska marknaden under perioden från 1981—1982.

32 Sökandens grund kan således inte godtas.

2) *Perioden 1983—1984*

Den ifrågasatta rättsakten

33 I beslutet (punkterna 51—76 och 160) klandras sökanden för deltagande i en annan grupp av samordnade förfaranden som omfattade, för det första, de franska producenterna (Tréfilunion, STPS, SMN, CCG och Sotralentz) och, för det andra, de utländska producenter som verkade på den franska marknaden (ILRO, Ferriere Nord, Martinelli, Boël/Trébos, TFE, FBC och Tréfilarbed). Dessa hade till syfte att fastställa priser och kvoter, för att begränsa importen av svetsat armeringsnät till Frankrike. Denna grupp av samordnade förfaranden påbörjades mellan början av år 1983 och slutet av år 1984 och slogs fast den 14 oktober 1983 genom ett "protokoll om överenskommelsen" som avsåg tiden mellan den 1 juli 1983 och den 31 december 1984. Detta protokoll omfattade resultaten från de olika förhandlingarna mellan de franska, italienska och belgiska producenterna samt Arbed rörande de kvoter och priser som skulle tillämpas på den franska marknaden och i det slogs kvoterna för Belgien, Italien och Tyskland fast till 13,95 procent av konsumtionen på den franska marknaden "inom ramen för en överenskommelse mellan producenter och den franska branschen". Sökanden upphörde efter juni 1984 att följa dessa samordnade förfaranden (punkt 76 i beslutet).

Parternas argument

34 Sökanden har nekat till att den skulle ha deltagit i det faktiska genomförandet av kvoterna och att den skulle ha haft den kvot om 2,86 procent som kommissionen tillräknat den på grundval av dokument som härrör från Association technique pour le développement de l'emploi du treillis soudé (nedan kallad "ADETS"). Sökanden har hävdat att den först år 1986 blev medlem av ADETS och att den aldrig har uttryckt sitt samtycke till innehållet i dessa dokument. Sökanden har påstått att den har utfört leveranser som klart har överskridit de påstådda kvoterna.

35 Sökanden har tillagt att den inte omnämns i protokollet om överenskommelsen av den 14 oktober 1983 och att den inte har undertecknat det.

36 Sökanden har påpekat att det finns en motsägelse mellan de tabeller som finns med i bilaga 42 till meddelandet om anmärkningar, och som hänför sig till januari, februari och mars 1984, och punkt 65 i beslutet som påstås återge uppgifterna i dessa nämnda tabeller men som i själva verket gäller perioden från juli 1983 till mars 1984.

37 Kommissionen har gjort gällande att de dokument som ADETS sammanställt (bilagorna 40—43 till meddelandet om anmärkningar, punkt 62 i beslutet) exakt motsvarar lydelsen av protokollet om överenskommelsen, varav det belgiska deltagandet framgår (punkt 60 i beslutet) på grund av förekomsten av en överenskommelse mellan de utländska producenterna och den franska yrkeskåren. Kommissionen har påpekat att de tabeller som sökanden har lagt fram inte bevisar någonting, eftersom dessa inte innehåller uppgifter som kan jämföras med ADETS dokument och att de leveranser som klart överstigit kvoterna i alla händelser inte har ägt rum förrän efter det datum som angetts i beslutet för att definiera överträdelsens varaktighet (punkterna 73 och 76). Kommissionen anser att det faktum att sökanden inte har undertecknat protokollet inte i ett dylikt sammanhang betyder att denne inte skulle ha deltagit i de samordnade förfarandena. Vidare har kommissionen framhållit att

bilaga 42 har sammanställts för mars 1984, men den gäller leveranserna av svetsat armeringsnät till den franska marknaden i kumulerade belopp för hela perioden från juli 1983 till mars 1984, precis som tabellen i punkt 65 i beslutet.

Förstainstansrättens bedömning

38 Förstainstansrätten konstaterar att man i beslutet klandrar sökanden för deltagande i alla de samordnade förfaranden som har beslutats på den franska marknaden (punkt 51) och som förbereddes under första hälften av år 1983 och ledde till ett protokoll om överenskommelsen där resultaten av de olika förhandlingarna ingick (punkt 60). Enligt beslutet (punkt 60 c) "framgår det belgiska deltagandet av själva protokollet om överenskommelsen", medan den kvot som tilldelats Boël framgår av de handlingar i vilka de månatliga och kumulerade jämförelserna mellan kvoterna och de faktiska leveranserna fastställs (punkt 62). I beslutet framhålls att de belgiska bolagen började överskrida sina kvoter för kumulerade belopp i maj och juni 1984 (punkt 73), vilket leder till slutsatsen att Boël och de övriga inte längre följde de samordnade förfarandena efter juni 1984 (punkt 76).

39 Inledningsvis bör det framhållas att kommissionen inte har något som helst bevis på Boëls inblandning i 1983 års diskussioner. I själva verket var sökanden inte närvarande på det möte i Milano den 23 februari 1893 under vilket diskussionerna ägde rum (bilagorna 27 och 29 till meddelandet om anmärkningar, punkt 53 i beslutet). Dessutom har Chopin de Janvrys — som är företrädare för Sacilor — telexmeddelande av den 24 maj 1983 angående ett möte den 19 maj (bilaga 30 till meddelandet om anmärkningar, punkt 55 i beslutet) inte meddelats sökanden och kan således inte åberopas mot denne.

40 Det bör dock undersökas om inte Boëls inblandning kan härledas från senare handlingar. I detta sammanhang bör det framhållas att kommissionen har lagt fram två sorters handlingar för att bevisa att Boël deltagit i de samordnade förfaranden angående kvoter som beslutades på den franska marknaden för perioden 1983—1984. Det handlar, för det första, om en handling kallad "protokoll om överenskommelsen avseende svetsat armeringsnät" av den 14 oktober 1983 och, för

det andra, om ett antal tabeller som återger olika producenters försäljningssiffror för den franska marknaden för januari, februari, mars, maj och juni 1984 och dessas andel av denna marknad och som jämför dessa siffror med "referenstal".

41 Förstainstansrätten konstaterar att man i ingressen till protokollet om överenskommelsen betonar vikten av att "begränsa och reglera den belgiska, italienska och tyska (förutom Tréfilarbed) importen genom att, inom ramen för en överenskommelse mellan dessa producenter och den franska branschen, fastställa den till 13,95 procent av marknadens konsumtion" och att detta belopp fullständigt motsvarar det "referenstal" som i tabellerna tilldelats de belgiska och italienska producenterna.

42 Denna fullständiga motsvarighet framhävs alldeles särskilt mot bakgrund av det faktum att sökanden har varit nära delaktig vid utarbetandet av dessa tabeller. I själva verket förfogade Tréfilunion i januari 1984 över sökandens månatliga försäljningssiffror för Frankrike sedan juli 1983, eftersom dessa återges i dennes kumulerade försäljningssiffra i tabellen från januari 1984 (bilaga 42 till meddelandet om anmärkningar, punkterna 62 och följande i beslutet). De siffror som återges i tabellerna motsvarar emellertid nästan helt sökandens faktiska försäljning, såsom denna framgår av de siffror som sökanden lade fram vid det muntliga sammanträdet, och sökanden har inte på något sätt förklarat på vilket sätt dessa siffror vidarebefordrats till ADETS som sökanden inte var medlem i vid den tidpunkten.

43 Härtill kommer att sökandens försäljningssiffror finns under rubriken "totalbeloppet för kontrahenterna" och att dessa, i absoluta tal och i förhållande till andelen av marknaden, jämförs med de siffror som finns i kolumnen kallad "referenstal".

44 Dessa omständigheter stöds slutligen av att det framgår av ett den 13 april 1984 daterat telexmeddelande att sökanden har kallats till ett möte den 15 maj 1984, vars syfte var "att göra en sammanfattning av vad som uppnåtts genom vårt samarbete, diskutera läget på den europeiska marknaden och på grundval av detta göra upp en

tidsplan för prishöjningar, vilkas storlek kommer att fastställas senare, samt ömsesidigt tillträde till marknaderna" (bilaga 47 till meddelandet om anmärkningar, punkt 67 i beslutet).

45 Mot bakgrund av det hittills anförda anser förstainstansrätten att kommissionen med rätta har dragit slutsatsen att sökanden ända till juni 1984 hade deltagit i de samordnade förfarandena angående kvoter för den franska marknaden.

46 Sökandens grund kan således inte godtas.

B — *Marknaden i Benelux-länderna*

47 I beslutet klandras sökanden för deltagande i samordnade förfaranden som rörde marknaden i Benelux-länderna och som i synnerhet bestod av å ena sidan samordnade förfaranden i fråga om kvoter och å andra sidan samordnade förfaranden i fråga om priser.

1) *De samordnade förfarandena avseende kvoterna*

Den ifrågasatta rättsakten

48 I beslutet (punkt 164) understryks att, även om kvoter inte fastställdes vid mötena i Breda och i Bunnik (Nederländerna) (förslag om detta prövades men antogs tydligen inte), meddelades konkurrenter där likväl uppgifter om enskilda företag i avsikt att förbereda en kvotkartell och i synnerhet meddelade Tréfilunion sina

exportsiffror till Boël/Trébos (punkt 85 i beslutet), vilket utgör en överträdelse av artikel 85 i fördraget.

49 I beslutet (punkterna 78 b och 171) klandras också sökanden för deltagande i samordnade förfaranden mellan de tyska producenterna, å ena sidan, och producenterna från Benelux-länderna ("Breda-klubben"), å den andra, bestående i tillämpningen av kvantitativa restriktioner för den tyska exporten till Belgien och Nederländerna samt av att vissa tyska producenters exportsiffror meddelades den belgisk-nederländska gruppen.

Parternas argument

50 Sökanden har nekat till att gemensamma åtgärder för att genomföra en kvotkartell skulle ha vidtagits efter mötet den 26 augusti 1982.

51 Kommissionen anser att det är obestridligt att det, efter mötet den 26 augusti 1982, har gjorts försök att skapa en kvotkartell, men att dessa försök inte har lyckats (punkt 112 i beslutet). Informationsutbytet mellan konkurrenter, vilket möjligtvis kunde användas till att skapa en dylik kartell, utgjorde emellertid i varje fall ett samordnat förfarande på sätt som avses i artikel 85 i fördraget.

Förstainstansrättens bedömning

52 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden i beslutet inte klandras för deltagande i en kvotkartell, utan för att denne har utbytt information som kunde användas för att skapa en sådan kartell.

53 Eftersom sökanden inte har bestridit att detta informationsutbyte ägt rum, vilket för övrigt framgår av det dokument som nämns i punkt 85 i beslutet, kan den slutsatsen dras att kommissionen med tillräcklig sannolikhet har bevisat att det förekommit ett samordnat förfarande enligt artikel 85 i fördraget (förstainstansrättens dom av den 17 december 1991, Hercules Chemicals mot kommissionen, T-7/89, Rec. s. II-1711, punkterna 258—261).

54 Vidare konstaterar förstainstansrätten att sökanden inte på något sätt har bestridit sitt deltagande i de samordnade förfarandena angående de kvantitativa restriktionerna för den tyska exporten till Benelux-länderna samt angående meddelandet av exportsiffrorna.

2) *De samordnade förfarandena avseende priserna*

Den ifrågasatta rättsakten

55 I beslutet (punkterna 78 a och b, 163 och 168) klandras sökanden för deltagande i samordnade förfaranden angående priserna mellan de huvudsakliga producenter som säljer på marknaden i Benelux-länderna, inklusive de producenter som inte härrör från Benelux, och i samordnade förfaranden mellan de tyska producenter som exporterar till Benelux-länderna och andra producenter som säljer i Benelux-länderna för att följa de för marknaden i Benelux-länderna fastställda priserna. Enligt beslutet fattades det beslut om dessa samordnade förfaranden på de möten som ägde rum i Breda och i Bunnik (Nederländerna) mellan augusti 1982 och november 1985, på vilka (punkt 168 i beslutet) åtminstone Thibodraad, Tréfilarbed, Boël/Trébos, FBC, Van Merksteijn, ZND, Tréfilunion och, av de tyska producenterna, BStG deltog. Beslutet grundar sig på talrika telexmeddelanden som skickades till Tréfilunion av dess representant i Benelux-länderna. Dessa telexmeddelanden innehåller noggranna uppgifter om varje möte (datum, ort, deltagande, frånvarande, syfte (samtal om marknadsläget, förslag och beslut angående priserna), beslut om dag och plats för följande möte).

Parternas argument

56 Sökanden har medgett att den deltagit i möten angående marknaden i Beneluxländerna, vid vilka det utbyttes information om de priser som tillämpades, men den har understrukit att den endast deltog för att erhålla information om marknadsvillkoren, att den endast innehade en rent passiv roll och att den aldrig gjorde några åtaganden i förhållande till övriga deltagande. Därutöver, och för att bestrida en eventuell roll som drivkraft inom detta område, har sökanden förnekat att mötet i Breda den 26 augusti 1982 skulle ha sammankallats av Trébos på Boëls initiativ (punkt 84 i beslutet), och har understrukit att det sammankallades på initiativ av Broekman från Thibodraad.

57 Kommissionen har understrukit att Trébos har varit närvarande vid alla de möten i Breda och i Bunnik vid vilka priser har fastställts och att dess särskilda intresse av detta samordnade förfarande framgår av dess telexmeddelande av den 26 mars 1984, som nämns i punkt 97 i beslutet. Vad beträffar mötet den 26 augusti 1982, har kommissionen understrukit att det står upptaget i Tréfilunions protokoll från det förutnämnda mötet att det har "arrangerats av Trébos på Boëls initiativ" och att sökanden inte har lagt fram några som helst bevis för att motbevisa detta påstående.

Förstainstansrättens bedömning

58 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden har medgett sin deltagande i vissa möten men att den har nekat till att den skulle ha undertecknat några överenskommelser om priser och kvoter. Det bör emellertid påpekas att sökanden inte har bestridit att syftet med de möten där den deltog var att fastställa priser. Det bör således undersökas om kommissionen med rätta utifrån sökandens deltagande i dessa möten har dragit slutsatsen att denne deltagit i de samordnade förfarandena.

59 Förstainstansrätten anser att sökanden, i motsats till vad denne har påstått, inte inskränkte sig till att inhämta information om marknaden, utan att den deltog aktivt i mötena. I detta sammanhang är det oväsentligt att sökanden inte arrangerade mötet den 26 augusti 1982. Det är tillräckligt att lyfta fram Boëls ingripanden vid det förutnämnda mötet under vilket han krävde en lösning för den belgiska marknaden, eller De Hornois, företrädare för Boël/Trébos, inställning som han uttryckte den i sitt telexmeddelande av den 26 mars 1984 (bilaga 68 till meddelandet om anmärkningar, punkt 97 i beslutet) till Marie från Tréfilunion, där följande kan läsas: "Efter mötet den 22 mars 1984 om den belgiska marknaden, har priset på armeringsnät stigit från 17 400 BFR till 18 500 BFR i mars/april, och en ökning om 500 BFR förutses i maj ... Vi ber Er att ge dessa instruktioner till Peters, eftersom vi har konstaterat att Ni är aktiv och intresserad av den belgiska marknaden, likväl (sic) Peters förklaringar på det senaste mötet i Breda." Vidare bör det påminnas om att det av Tréfilunions telexmeddelande av den 3 april 1984 till Trébos (omnämnt i punkt 97 i beslutet, bilaga 69 till meddelandet om anmärkningar) framgår vilken roll Boël spelade vad beträffar Tréfilunions tillträde till den belgiska marknaden.

60 Dessutom, och även om det antas att sökanden inte aktivt deltog i mötena, anser förstainstansrätten i alla händelser att sökanden — med tanke på dessa mötens uttryckligt konkurrensbegränsande karaktär som bevisas av Peters talrika och i beslutet nämnda telexmeddelanden till Tréfilarbed — genom att delta i dem utan att offentligt ta avstånd från deras innehåll lät andra deltagare förstå att den samtyckte till de resultat mötena ledde till och följde dessa resultat (förstainstansrättens ovan nämnda dom Hercules Chemicals mot kommissionen, punkt 232, och av förstainstansrättens dom av den 10 mars 1992, Solvay mot kommissionen, T-12/89, Rec. s. II-907, punkt 98—100).

61 Det följer av det hittills anförda att kommissionen med tillräcklig sannolikhet har bevisat sökandens deltagande i samordnade förfaranden angående priserna på marknaden i Benelux-länderna mellan augusti 1982 och november 1985.

62 Sökandens grund kan således inte godtas.

C — *Den tyska marknaden*

Den ifrågasatta rättsakten

63 I beslutet (punkterna 147 och 182) klandras sökanden för att ha deltagit i samordnade förfaranden på den tyska marknaden vilka hade till syfte att för det första reglera producenternas i Benelux-länderna export till Tyskland och för det andra iaktta gällande priser på den tyska marknaden. Enligt beslutet deltog sökanden, Tréfilarbed (Roermond), TFE/FBC, Thibodraad och BStG i dessa samordnade förfaranden (punkterna 150, 153, 154, 179 och 181 i beslutet).

Parternas argument

64 Sökanden har förnekat sitt deltagande i de samordnade förfarandena angående den tyska marknaden. Sökanden har gjort gällande att den inte hade något som helst intresse av att exportera till Tyskland, eftersom den hade ett helägt dotterbolag i Tyskland, via vilket den hölls fullständigt informerad om de beslut som den tyska strukturkriskartellen fattade och via vilket, eller i samtycke med vilket, den dessutom genomförde sin försäljning i Tyskland.

65 Sökanden har tillagt att dess export till Tyskland var särskilt stor mellan åren 1983 och 1986, vilket visar att den inte deltog i det samordnade förfarandet angående kvoter.

66 Slutligen har sökanden gjort gällande att den metodiskt sålde till ett pris som var 10 DM lägre än det pris som hade fastställts av kartellen. Vid det muntliga sammanträdet har sökanden understrukit att det inte var förbjudet för ett företag att

sälja sina produkter till priser som låg på en nivå som var nära de priser som förskrivits på en marknad, särskilt eftersom detta pris var högt och dess dotterbolag var tvunget att iaktta detta pris på grund av att det tillhörde kartellen.

67 Kommissionen har anfört att de i beslutet omnämnda dokumenten är tillräckliga för att fastställa att sökanden deltagit i de samordnade förfarandena.

68 Vad beträffar förekomsten av sökandens dotterbolag anser kommissionen att det inte är tillräckligt för att visa att sökanden inte hade intresse av att tillträda den tyska marknaden. Kommissionen har tillagt att det faktum att det antal ton som expedierades till Tyskland var omfattande under denna period visar just det intresse som Boël hade av att tillträda den tyska marknaden.

69 Kommissionen har anfört att ökningen av Boëls export till den tyska marknaden under åren 1982—1983 förklaras av prishöjningen på den tyska marknaden som sammanhängde med upprättandet av kriskartellen, och påpekat att Boëls export stabiliserade sig mellan åren 1983 och 1985, vilket motsvarar de år då de samordnade förfarandena gällde till skillnad från övriga år. Kommissionen ser här en följd av den nära samordningen mellan Trébos och BStG som Müller, BStG: s generaldirektör, hänvisar till i sitt telexmeddelande av den 15 december 1983 (bilaga 65 b till meddelandet om anmärkningar, punkt 92 i beslutet).

70 Vad gäller frågan om priser, har kommissionen anfört att sökanden underförstått har medgett att den anpassade sig efter kartellpriserna, vilket inte skulle ha varit fallet om den endast skulle ha agerat i förhållande till marknadskrafterna.

Förstainstansrättens bedömning

71 Förstainstansrätten anser att sökandens deltagande i de samordnade förfarandena angående den tyska marknaden framgår av Müllers telexmeddelande till Thibodraad av den 15 december 1983 efter ett möte i Breda den 5 december 1983 där sökanden hade deltagit. I detta telexmeddelande sägs följande: "Jag tillåter mig emellertid att påpeka att det handelsutbyte över gränserna som har ökat mest, är handeln från Belgien till Tyskland, en ökning som med tanke på den direkta samordningen med Boël uppenbarligen kan tillskrivas den andra belgiska producenten". Sökandens inblandning i dessa samordnade förfaranden bekräftas av Peters telexmeddelande till Marie av den 11 januari 1984 (bilaga 66 till meddelandet om anmärkningar, punkterna 95 och 153 i beslutet) som innehåller protokollet från ett möte som hölls i Breda den 5 januari 1984 och i vilket sökanden, FBC, Tréfilarbed, Tréfilunion, BStG och andra nederländska företag deltog. Detta telexmeddelande lyder: "De sedvanliga deltagarna anmodar BStG: s företrädare att upphöra med att störa marknaden genom att exportera stora mängder till mycket låga priser till marknaden i Benelux-länderna. Tyskarna försvarar sig med att förklara att belgarna (Boël och senare Frère-Bourgeois) exporterar motsvarande mängder till Tyskland. Belgarna försvarar sig med att de följer priserna på den tyska marknaden och att det bör talas om andelar i procent av marknaden, och inte om ton. Inga konkreta beslut fattades." Dessa två bevis bekräftas även i ett internt meddelande av den 24 april 1985 (bilaga 112 till meddelandet om anmärkningar, punkt 153 i beslutet), som utarbetats av Debelle vid FBC, som avser ett möte som samma dag hölls i Bunnik. I meddelandet konstateras att "Ruthotto (företrädare för BStG) har under mötet bekräftat att de två belgiska fabrikerna minutiöst följde de överenskommelser om priser som beslutats på Baustahlgewebe".

72 Det framgår således av dessa handlingar att sökanden har deltagit i ett samordnat förfarande med BStG angående sin export till den tyska marknaden och att sökanden åtminstone har försökt ge intryck av att den iakttog de överenskomna priserna och försäljningsvolymerna.

73 Mot dessa olika omständigheter kan sökanden inte åberopa omfattningen och ökningen av sin export till Tyskland eller att den, på grund av att den hade ett dotterbolag i Tyskland, inte hade intresse av att exportera till denna marknad.

Förstainstansrätten konstaterar faktiskt att den ökning av sökandens export till Tyskland som iakttogs mellan åren 1982 och 1983 visar det intresse som sökanden hade av den tyska marknaden och motbevisar härigenom dennes påstående att det faktum att den hade ett dotterbolag i Tyskland innebar att den förlorade allt intresse av att exportera till denna marknad. Vidare måste konstateras att efter den ökning som iakttogs mellan åren 1982 och 1983 har sökandens export till den tyska marknaden stabiliserat sig på en hög nivå.

74 Vad gäller priserna, konstaterar förstainstansrätten för övrigt att sökanden inte har lagt fram några som helst bevis på att denne konsekvent sålde till ett pris som var 10 DM lägre än det pris som hade fastställts av den tyska kartellen och den har således inte kunnat omkullkasta det bevisvärde som bör ges telexmeddelandena av den 11 januari 1984 och av den 24 april 1985, vilka omnämns i punkt 90 i beslutet, av vilka det framgår att de belgiska producenterna iakttog priserna på den tyska marknaden.

75 Det följer av det hittills anförda att kommissionen med tillräcklig sannolikhet har bevisat att sökanden deltog i de samordnade förfarandena angående priser och kvoter på den tyska marknaden.

76 Sökandens grund kan således inte godtas.

II — *Frånvaron av bindande karaktär i de samordnade förfarandena*

Parternas argument

77 Sökanden har hävdat att den enbart har deltagit i ett visst antal möten i syfte att skaffa information. Sökanden har understrukit att den inte på något sätt har gjort åtaganden eller känt sig bunden av de förslag till priser eller kvoter som har uttryckts under mötena, förslag som för övrigt varken iakttagits eller varit föremål för verkliga sanktioner.

78 Kommissionen har erinrat om de faktiska omständigheter som den har fastslagit i beslutet för att därav dra slutsatsen att deltagarna hade en gemensam avsikt att permanent kontrollera marknadens utveckling och att ersätta konkurrensriskerna med ett permanent samarbete.

Förstainstansrättens bedömning

79 Förstainstansrätten anser att de fastslagna omständigheterna motbevisar såväl sökandens påstått passiva roll inom ramen för de samordnade förfarandena som dennes påstående om att den varken gjorde åtaganden eller kände sig bunden av de priser och kvoter som fastställdes under mötena. I detta sammanhang bör det framhållas att sökanden, i samband med de kontakter den har haft med sina konkurrenter, har strävat efter att ge ett intryck av att den iakttog och skulle fortsätta att iaktta de beslut som fattats inom ramen för de samordnade förfarandena, vilket innebär att denne hade gjort åtaganden i förhållande till dem.

80 Härav följer att sökanden inte kan påstå att de samordnade förfarandena inte var av en bindande karaktär. Sökandens grund kan således inte godtas.

III — *Frånvaron av märkbar betydelse av konkurrensbegränsningen*

Parternas argument

81 Sökanden har gjort gällande att dess marknadsandelar var så små att dess deltagande på de kritiserade mötena inte på något sätt kunde ha till syfte att snedvrida, hindra eller begränsa konkurrensen inom gemenskapen.

82 Sökanden har hävdat att på grund av insynen i marknaden för svetsat armeringsnät, som beror på att priserna på detta till 70—80 procent beror på priset på valstråd och även på priset på betongstänger, som är en konkurrerande produkt vars priser är offentliga, har de påstådda samordnade förfarandena endast kunnat ha en obetydlig inverkan på konkurrensen, vilken inte uppfyller kravet på märkbar inverkan på konkurrensen, såsom denna har definierats genom domstolens fasta rättspraxis.

83 För övrigt har sökanden framhållit att med hänsyn till att såväl basprodukten (valstråd) som en konkurrerande produkt (betongstänger) var underställda ett kvotsystem som införts enligt EKSG-fördraget har de företag som producerar svetsat armeringsnät, i avsaknad av ett särskilt juridiskt medel inom gemenskapsrätten, själva tvingats att vidta åtgärder för att klara sektorns strukturella svårigheter. Sökanden anser att kommissionen borde ha beaktat detta, inte bara vid fastställandet av bötesbeloppet, utan även vid fastställandet av överträdelsen.

84 Kommissionen har svarat att de samordnade förfaranden som den har konstaterat har haft en betydande inverkan på konkurrensen. I själva verket skall sökandens deltagande i de samordnade förfarandena inte bedömas isolerat utan inom den mera allmänna ramen av de samordnade förfaranden som har ingåtts mellan de olika deltagarna på olika delmarknader.

85 Kommissionen har understrukit att, även om det är riktigt att mervärdet på svetsat armeringsnät är relativt lågt, är det just den effektiva konkurrens som kvarstår som inte får snedvridas (domstolens dom av den 29 oktober 1980, Van Landewyck m. fl. mot kommissionen, 209/78—215/78 och 218/78, Rec. s. 3125, punkterna 133 och 134).

86 Kommissionen har förklarat att den inte är okunnig om den beskrivna situationens ekonomiska följder för svetsat armeringsnät och att den har tagit dessa i beaktande vid beräkningen av bötesbeloppet (punkt 201 i beslutet). Kommissionen har emellertid inte dragit samma rättsliga slutsatser av detta som sökanden, som har trott att den på grund härav kan överträda fördragets konkurrensregler. Kommissionen

har understrukit, att om företagen har rätt att vidta nödvändiga åtgärder för att anpassa sig till de ekonomiska kraven, är det på villkor att fördraget iakttas och i detta sammanhang har kommissionen erinrat om artikel 85.3 i fördraget.

Förstainstansrättens bedömning

87 I artikel 85.1 i fördraget förbjuds såsom oförenliga med den gemensamma marknaden alla avtal mellan företag eller samordnade förfaranden som kan påverka handeln mellan medlemsstater och som har till syfte eller resultat att hindra, begränsa eller snedvrida konkurrensen inom den gemensamma marknaden, särskilt sådana som innebär att inköps-eller försäljningspriser eller andra affärsvillkor direkt eller indirekt fastställs och att marknader eller inköpskällor delas upp.

88 Förstainstansrätten anmärker att det följer av lydelsen av artikel 85.1 i fördraget att de enda relevanta frågorna är om de överenskommelser i vilka sökanden deltog tillsammans med andra företag hade till syfte eller resultat att begränsa konkurrensen. Frågan om sökandens enskilda deltagande i dessa överenskommelser kunde begränsa konkurrensen, trots att det är ett litet företag, är följaktligen irrelevant (förstainstansrättens dom av den 17 december 1991, Enichem Anic mot kommissionen, T-6/89, Rec. s. II-1623, punkt 216).

89 Vad gäller frånvaron av resultat av de samordnade förfarandena erinrar förstainstansrätten om att det följer av domstolens rättspraxis att det är överflödigt att beakta det konkreta resultatet av de samordnade förfarandena, försåvitt det, såsom i det föreliggande fallet, framgår att dessa har haft till syfte att hindra, begränsa eller snedvrida konkurrensen inom den gemensamma marknaden (domstolens dom av den 11 januari 1990, Sandoz Prodotti Farmaceutici mot kommissionen, C-277/87, Rec. s. I-45).

90 I alla händelser kan det konstateras att de samordnade förfarandena har haft till resultat att begränsa konkurrensen genom att begränsa den försäljning som genomförts på vissa marknader och genom att sålunda möjliggöra konstlade prishöjningar (vilket bevisas av de dokument som nämnts i punkterna 50, 84—112 och 153 i beslutet).

91 För övrigt innebar förvisso det begränsade mervärdet på svetsat armeringsnät i förhållande till valstråden och dess utbytbarhet i förhållande till betongstängerna — produkter vilka båda två var underställda ett kvotsystem enligt EKSG-fördraget — att den konkurrensmarginal som fanns kvar på marknaden för svetsat armeringsnät minskade. I själva verket utgjorde priset på valstråd en miniminivå medan, såsom kommissionen framhållit i beslutet (punkt 202), betongstängernas utbytbarhet i förhållande till armeringsnätet innebar att den prisskillnad som kan finnas mellan de två produkterna begränsas och således att konkurrensmarginalen beträffande priserna sänks. Den kvarstående marginalen är emellertid tillräcklig för att möjliggöra verklig konkurrens på den marknad där de i beslutet fastställda samordnade förfarandena har kunnat ha ett påtagligt resultat (ovannämnda dom Van Landewyck m. fl. mot kommissionen). Denna verkliga konkurrensmarginal bekräftas av förekomsten av de samordnade förfaranden som har stadfästs genom beslutet, eftersom sådana samordnade förfaranden som har till syfte att begränsa konkurrensen skulle ha varit ointressanta för producenterna, om det inte hade kunnat kvarstå någon konkurrens på marknaden.

92 Vad gäller det faktum att det skulle ha varit begripligt att producenterna kompenserar bristen på gemenskapsrättsliga regler för en produkt som påverkas i så hög grad av de kvotsystem som införts med stöd av EKSG-fördraget som svetsat armeringsnät, finns det skäl att påpeka att producenterna hade möjlighet att anmäla sina samordnade förfaranden till kommissionen enligt artikel 85.3 i fördraget, vilket i förekommande fall skulle ha gjort det möjligt för kommissionen att avgöra om dessa samordnade förfaranden var förenliga med de kriterier som fastställts i denna bestämmelse. Eftersom sökanden inte har utnyttjat denna möjlighet, kan den inte åberopa kommissionens overksamhet för att motivera införandet av hemliga samordnade förfaranden som står i strid med artikel 85.1 i fördraget.

93 Av detta följer att sökandens grund inte kan godtas.

IV — *Frånvaron av inverkan på handeln mellan medlemsstaterna*

Parternas argument

94 Sökanden har för det första gjort gällande att den, genom att delta i de klandrade mötena, aldrig har haft för avsikt att dela upp marknaderna och att den aldrig ens muntligen har åtagit sig att avstå från att sälja till vare sig till den ena eller andra kunden eller att sälja till det ena eller det andra priset.

95 För det andra har sökanden hävdat att kommissionen inte har bevisat att handeln mellan medlemsstater verkligen har påverkats av de aktuella överenskommelserna och förfarandena. I detta hänseende har sökanden dels understrukit att handeln inom gemenskapen med svetsat armeringsnät inte är särskilt livlig annat än i gränsområdena på grund av de höga transportkostnaderna. Dels har sökanden påpekat att kommissionen inte kan påstå att handeln mellan medlemsstaterna skulle ha påverkats på grund av förekomsten av ett övergripande samordnat förfarande. Kommissionen har nämligen inte kunnat bevisa ett sådant övergripande samordnat förfarande, och har undersökt varje marknad delvis och individuellt.

96 Kommissionen har påpekat att sökandens avsikt, vad gäller uppdelningen av marknaderna, är betydelselös vid bedömningen av dennes beteende med hänsyn till artikel 85.1, eftersom sökanden har deltagit i ett samordnat förfarande som verkligen har haft till syfte att begränsa konkurrensen. Dessutom har kommissionen gjort gällande att det inte finns någon motsägelse i att, å ena sidan, undersöka varje delmarknad för att individualisera varje samordnat förfarande och varje deltagande och i att, å andra sidan, beakta dessas kumulativa resultat, vilket nödvändigtvis bör bedömas med beaktande av det övergripande sammanhanget. Kommissionen har inte bara dragit slutsatsen att det handlade om överenskommelser som kunde påverka handeln mellan medlemsstaterna, utan avgjort att denna handel faktiskt har påverkats (punkterna 160, 168 och 189 i beslutet).

97 Vidare har kommissionen erinrat om att domstolen i sin dom av den 1 februari 1978, Miller mot kommissionen (19/77, Rec. s. 131, punkt 15), har avgjort att "det

enligt artikel 85.1 i fördraget inte krävs att det har fastställts att överenskommelserna i själva verket har påverkat handeln (mellan medlemsstaterna) — vilket för övrigt i de flesta fallen skulle vara svårt att bevisa i erforderlig utsträckning — utan det krävs att det fastställs att dessa överenskommelser kan ha ett sådant resultat".

98 Avslutningsvis har kommissionen påpekat att transportkostnaderna inte utgör ett oöverstigligt hinder när produktens pris är relativt högt på den berörda marknaden (punkt 5 i beslutet).

Förstainstansrättens bedömning

99 Det följer av lydelsen av artikel 85 i fördraget att de enda relevanta frågorna är om de överenskommelser i vilka sökanden deltog tillsammans med andra företag kunde påverka handeln mellan medlemsstaterna (ovannämnda dom Enichem Anic mot kommissionen, punkt 224). Frågan om sökanden hade för avsikt att dela upp marknaderna och därigenom överträda artikel 85 i fördraget, är således irrelevant.

100 Det bör erinras om att det är en fast rättspraxis att, för att ett avtal, ett beslut av företagssammanslutningar eller ett samordnat förfarande skall kunna påverka handeln mellan medlemsstaterna, skall dessa, på grundval av samtliga rättsliga eller faktiska omständigheter, göra det möjligt att med tillräcklig sannolikhet förutse att de kan utöva direkt eller indirekt, faktiskt eller potentiellt inflytande på handelsflödet mellan medlemsstaterna och detta på ett sätt som leder till att man kan befara att de kan hindra förverkligandet av en enhetlig marknad mellan medlemsstaterna (ovannämnda dom Van Landewyck m. fl. mot kommissionen, punkt 170).

101 Det bör för övrigt påpekas att artikel 85.1 i fördraget inte förutsätter att upphovsmännen till de konkurrensbegränsande förfarandena har haft för avsikt att genom

dessa begränsa handelsutbytet mellan medlemsstaterna, ej heller att dessa förfaranden faktiskt märkbart har påverkat handelsutbytet mellan medlemsstaterna, utan endast att det fastställs att dessa har kunnat leda till ett sådant resultat (ovannämnda dom Miller mot kommissionen).

102 I alla händelser bör det understrykas att de konkurrensbegränsningar som konstaterats hade kunnat avleda handelsflödet från den riktning detta annars skulle ha haft, eftersom de hade till syfte och har haft till resultat att olika producenters import har kvoterats och att priser på de olika marknaderna har fastställts. I detta sammanhang måste det påpekas att tyska, belgiska, franska, italienska och nederländska producenter har deltagit i dessa samordnade förfaranden. Det är således med rätta som kommissionen har fastställt att de samordnade förfaranden, i vilka sökanden deltog, har kunnat påverka handeln mellan medlemsstaterna.

103 Sökandens grund kan således inte godtas.

104 Av allt det hittills anförda följer att grunden avseende en överträdelse av artikel 85 i fördraget skall ogillas.

Grunden avseende en överträdelse av artikel 15 i förordning nr 17

I — *Frånvaron av individualisering av kriterierna för bestämning av hur allvarliga överträdelserna var*

Parternas argument

105 Sökanden har hävdat att, även om den nämns vid upprepade tillfällen i sakframställningen i beslutet, finns det inget i den del som innehåller den rättsliga bedöm-

ningen som närmare anger hur allvarliga de överträdelser är som sökanden klandrats för. Enligt artikel 15 i förordning nr 17 krävs emellertid att kommissionen individualiserar såväl i vad överträdelserna består, som de kriterier som tillämpats vid åläggandet av böter. Kommissionen har gjort det omöjligt för sökanden att bedöma hur allvarligt deras beteende var i förhållande till andra företags beteende, medan böterna däremot varierar kraftigt mellan företagen. Slutligen har sökanden anfört att, även om kommissionen har påstått att den har beaktat vissa förmildrande omständigheter, har dessa icke desto mindre beskrivits på ett summariskt sätt, utan någon som helst hänvisning till företagen.

106 Kommissionen har svarat att det är hela beslutet som skall bedömas, och inte endast den rättsliga delen. Kommissionen har räknat upp alla de punkter i beslutet där den för varje marknad har analyserat de särskilda omständigheterna kring sökandens deltagande i de samordnade förfarandena. Av detta har kommissionen dragit slutsatsen att den i tillräcklig utsträckning har individualiserat i vad varje överträdelse består och redogjort för kriterierna för bedömningen av hur allvarliga överträdelserna var, i synnerhet beträffande de förmildrande omständigheter som tillämpats på vart och ett av företagen.

Förstainstansrättens bedömning

107 Förstainstansrätten anser att det följer av en fast rättspraxis att kommissionen för olika överträdelser kan ålägga ett enda bötesbelopp vilket i ännu högre grad gäller när — liksom i det föreliggande fallet — de överträdelser som konstaterats i beslutet rörde samma typ av handlande på olika marknader — i synnerhet fastställelse av priser och kvoter samt utbyte av information (se i detta sammanhang domstolens dom av den 16 december 1975, Suiker Unie m. fl. mot kommissionen, 40/73—48/73, 50/73, 54/73—56/73, 111/73, 113/73 och 114/73, Rec. s. 1663, domen av den 14 februari 1978, United Brands mot kommissionen, 27/76, Rec. s. 207 och av den 7 juni 1983, Musique diffusion française m. fl. mot kommissionen, 100/80—103/80, Rec. s. 1825). Man kan inte bortse från att sökanden vid den givna tidpunkten deltog i samordnade förfaranden på flera marknader såsom marknaden i Frankrike, Tyskland och Benelux-länderna.

108 I det föreliggande fallet måste det konstateras att sökanden läser beslutet så att en del av detta isoleras på ett konstlat sätt, medan beslutet är en helhet och varje del av det följaktligen skall läsas mot bakgrund av andra delar. Förstainstansrätten anser att beslutet betraktat i sin helhet ger sökanden de nödvändiga uppgifterna för att få kännedom om huruvida beslutet är befogat och gör det möjligt för förstainstansrätten att göra sin legalitetskontroll. Vad beträffar de förmildrande omständigheterna, bör det erinras om att kommissionen i sitt skriftliga svar på förstainstansrättens frågor har angett att sökanden inte kunde tillskrivas vare sig förmildrande eller försvårande omständigheter.

109 Följaktligen kan grunden inte godtas.

II — *Frånvaron av uppsåt*

Parternas argument

110 Sökanden har åberopat sin goda tro och har förnekat att den vid tidpunkten för överträdelserna skulle ha handlat uppsåtligen. Sökanden har gjort gällande att de företag som verkade på marknaden för svetsat armeringsnät inte kunde föreställa sig att deras informationsutbyte och samordning skulle kunna utgöra en överträdelse, med tanke på den ekonomiska krissituationen och det direkta sambandet mellan marknaden för svetsat armeringsnät och marknaden för valstråd och marknaden för betongstänger, vilka omfattades av kommissionens "krisåtgärder" till förmån för järn-och stålindustrin enligt EKSG-fördraget. I detta sammanhang har sökanden omnämnt förekomsten av kommittéer för EKSG-produkterna och i synnerhet för valstråden, inom vilken de viktigaste producenterna samlas för diskussioner om priser och mängder.

111 För övrigt har sökanden gjort gällande att den tyska marknaden för svetsat armeringsnät i sig var föremål för en strukturkriskartell tillåten av Bundeskartellamt och

tolererad av kommissionen under fyra år. Det kan inte bestridas, såsom sagts i beslutet (punkt 206), att förekomsten av denna kartell hade fått producenterna från de andra medlemsstaterna att skydda sig.

112 Sökanden har sammanfattat att, eftersom en så direkt samordning var tillåten för valstråd och eftersom en kriskartell för svetsat armeringsnät hade tillåtits i Tyskland, är det självklart att producenterna av svetsat armeringsnät i god tro har kunnat tro att de likaledes hade rätt att mötas och utbyta information.

113 Kommissionen har påpekat att svetsat armeringsnät omfattas av EEG-fördraget som innehåller egna regler för samordning och som innehåller ett formellt förbud mot alla former av samordning avseende mängder eller priser. Om producenterna ansåg att en samordning var nödvändig, på grund av strukturkriskartellen inom ramen för svetsat armeringsnät, var de likväl tvungna att iaktta EEG-fördragets egna regler. Kommissionen har tillagt att de samordnade förfarandena i fråga inte är kriskarteller, vilka nödvändigtvis förutsätter en omstruktureringsplan och kan tillåtas först efter anmälan för att erhålla ett undantag med stöd av artikel 85.3. Kommissionen har påpekat att den vid beräkningen av böterna har beaktat de ekonomiska följderna för svetsat armeringsnät på grund av dettas förhållande till valstråden och betongstången.

114 Vad beträffar den tyska kriskartellen, har kommissionen gjort gällande att gemenskapen saknar behörighet i förhållande till ett nationellt samordnat krisförfarande och att det är mycket svårt att bedöma när de nationella åtgärderna går utöver det nationella intresset och påverkar gemenskapens intresse. Vad gäller sin påstådda overksamhet har kommissionen hävdat att det endast gick två år från det att den fick Bundeskartellamts anmälan om kartellen till det att den inledde sina undersökningar. Kommissionen har påstått att den agerade så fort den fick vetskap om den tyska kartellens störande inverkan på handeln inom gemenskapen.

115 Därutöver har kommissionen erinrat om att den i punkt 197 i beslutet har framlagt att de deltagande företagen större delen av tiden har hemlighållit sitt förfarande när de agerat. Kommissionen har erinrat om att det följer av domstolens fasta rättspraxis (domarna av den 11 juli 1989, Belasco m. fl. mot kommissionen, 246/86, Rec. s. 2117, punkt 41, och av den 8 februari 1990, Tipp-Ex mot kommissionen, C-279/89, Rec. s. I-261) att det, för att en överträdelse skall kunna anses uppsåtligen begången, "inte är nödvändigt att företaget medvetet skulle ha brutit mot dessa regler, utan det är tillräckligt att företaget inte kunde ha undgått att inse att dess beteende hade till syfte att begränsa konkurrensen". Detta har just varit fallet här i fråga om överenskommelser om kvoter och priser.

Förstainstansrättens bedömning

116 Förstainstansrätten påminner om att det för att en överträdelse av fördragets konkurrensbestämmelser skall kunna anses uppsåtligen begången inte är nödvändigt att företaget medvetet skulle ha brutit mot dessa regler. Det är tillräckligt att företaget inte kunde ha undgått att inse att dess beteende hade till syfte att begränsa konkurrensen (domstolens domar Belasco m. fl. mot kommissionen och Tipp-Ex mot kommissionen, ovannämnda, förstainstansrättens dom av den 10 mars 1992, Chemie Linz mot kommissionen, T-15/89, Rec. s. II-1275, punkt 350).

117 Dessutom anser förstainstansrätten att kommissionen beaktat ett antal omständigheter som är tillämpliga på alla företag, vilket fått kommissionen att begränsa böterna till ett belopp som är avsevärt lägre än det belopp som under normala omständigheter skulle kunna vara motiverat (punkt 208 i beslutet). Bland dessa omständigheter finns det förhållandet att priset på svetsat armeringsnät till 75—80 procent beror såväl på priset på valstråd, vars produktion underställts produktionskvoter, efterfrågans strukturella minskning, överkapacitet, marknadens kortfristiga ändringar och sektorns föga tillfredsställande lönsamhet (punkt 201 i beslutet) som det ömsesidiga beroendet mellan svetsat armeringsnät och betongstänger (punkt 202 i beslutet). I beslutet har det för övrigt som förmildrande omständighet också tagits i beaktande att det i Tyskland finns en strukturkriskartell

vilket har fått de parter som är etablerade i andra medlemsstater att å sin sida försöka skydda sig utan att därmed rättfärdiga de otillåtna åtgärder som de vidtagit (punkt 206 i beslutet).

118 Grunden kan således inte godtas.

III — *Beaktandet av överträdelsens resultat*

Parternas argument

119 Sökanden har hävdat att kommissionen har begått ett bedömningsfel när den betraktat överträdelsen som allvarlig, eftersom överträdelsens allvar skall stå i förhållande till dess inverkan på marknaden och dessa verkningar i det föreliggande fallet har varit helt försumbara. De böter som ålagts sökanden bör således nedsättas så att de blir mer rättvisa.

120 Kommissionen har påpekat att den inte har begått ett bedömningsfel. I motsats till vad sökanden har påstått, beror en överträdelses allvar inte enbart på dess inverkan på marknaden. Överenskommelserna om priser och kvoter nämns uttryckligen i artikel 85.1 i fördraget och utgör i sig synnerligen allvarliga överträdelser av konkurrensreglerna. Vidare anser kommissionen att den har beaktat överträdelsernas verkliga inverkan på marknaden för att bedöma graden av allvar i just det här fallet.

Förstainstansrättens bedömning

121 Förstainstansrätten erinrar om att de samordnade förfaranden som sökanden har deltagit i hade till syfte och resultat att fastställa såväl priser som export-

och importvolymer på gemenskapens ursprungliga medlemsstaters marknader och att dessa samordnade förfarandens verkningar, i motsats till vad sökanden har påstått, aldrig kan betraktas som försumbara.

122 Förstainstansrätten anser att de beteenden som gett upphov till de samordnade förfarandena skall anses allvarliga på grund av den uppenbara överträdelsen av artikel 85, i synnerhet punkterna a och c. Vidare bör det påpekas att det i beslutet (punkt 200) har beaktats det faktum att de överenskomna priserna och mängderna i vissa fall, inte har iakttagits av parterna, vilket i viss mån har mildrat de direkta ekonomiska följderna av dessa överträdelser.

123 Härav följer att kommissionen på ett riktigt sätt har beaktat överträdelsens resultat för att bedöma hur allvarlig denna var.

124 Sökandens grund kan således inte godtas.

IV — *Böternas oproportionalitet*

Parternas argument

125 Vid sammanträdet har sökanden för det första gjort gällande att de böter som ålagts den, uttryckt i procent av dess omsättning (3 procent), framstår som oproportionerliga i förhållande till de böter som ålagts övriga företag. Uttryckt på detta sätt är i själva verket de böter som ålagts sökanden nästan identiska med de böter som

ålagts de företag som kommissionen tillskrivit den pådrivande rollen i de samordnade förfarandena (3,15 procent för BStG och 3,60 procent för Tréfilunion), medan denna försvårande omständighet inte kan tillämpas på denne. Dessutom har kommissionen underlåtit att beakta att sökanden inte ingår i en mäktig ekonomisk enhet och att den är ett fristående familjeföretag som inte subventioneras.

126 Vid sammanträdet har sökanden för det andra klandrat kommissionen för att denna använt sökandens omsättning för år 1985 som utgångspunkt vid beräkningen av böterna, medan den är den högsta omsättningen under hela den berörda perioden. Sökanden anser att kommissionen borde ha använt den genomsnittliga omsättning som realiserades under hela den aktuella perioden som utgångspunkt.

127 Kommissionen har gjort gällande, såsom den har förklarat i beslutet, att Boël är ett stort företag som äger dotterbolag i åtminstone två andra medlemsstater och att den därför inte ansett att Boël tillhörde de fristående företagen.

Förstainstansrättens bedömning

128 Förstainstansrätten konstaterar dels att det framgår av kommissionens svar på förstainstansrättens frågor och av dess skriftliga inlagor att kommissionen gentemot sökanden varken beaktat förmildrande eller försvårande omständigheter, dels att sökanden ålagts böter som utgör 3 procent av dess omsättning, medan BStG och Tréfilunion ålagts böter som utgör 3,15 procent respektive 3,60 procent av

deras omsättning för svetsat armeringsnät, och att de tillskrivits en försvårande omständighet.

129 Förstainstansrätten konstaterar för övrigt att sökanden inte framlagt tillräckliga bevis för att styrka att den — med tanke på hur länge de överträdelser pågick som fastställts att den gjort sig skyldig till och att de var särskilt allvarliga — skulle ha behandlats strängare än företagen BStG och Tréfilunion.

130 Vad gäller skillnaden mellan den andel som har tillämpats på sökanden — 3 procent — och den som tillämpades på Tréfilunion — 3,60 procent — som genom beslutet ålades den högsta andelen, anser förstainstansrätten att det i själva verket inte är oproportionerligt med tanke på att en försvårande omständighet tillämpats på Tréfilunion. Vad gäller skillnaden mellan det procenttal som tillämpats på sökanden tillämpade procenttalet, 3 procent, och det procenttal som tillämpats på BStG, 3,15 procent, bör det konstateras, att även om en försvårande omständighet tillämpats på BStG — det faktum att detta varit en av initiativtagarna till och en av de huvudsakliga aktörerna i det sanktionerade beteendet — är det icke desto mindre så att sökanden i beslutet tillskrivs att den under perioderna 1981—1982 och 1983—1984 deltog i de samordnade förfarandena på den franska marknaden, medan BStG däremot inte har klandrats för deltagande i dessa samordnade förfaranden.

131 Förstainstansrätten anser emellertid att kommissionen felaktigt har vägrat att räkna in sökanden bland de företag som inte ingår i en stark ekonomisk enhet, beträffande vilka kommissionen har beaktat "deras överträdelsers mindre resultat" som en förmildrande omständighet. I själva verket hör Boël/Trébos inte till en stark ekonomisk enhet i högre grad än vad Sotralentz eller ILRO, till skillnad från i synnerhet FBC som hör till en sådan enhet.

132 Härav följer att kommissionen, genom att inte tillämpa den omnämnda förmildrande omständigheten på sökanden, felaktigt har ålagt sökanden böter som motsvarar 3 procent av dennes omsättning för svetsat armeringsnät för år 1985.

133 Beträffande valet av år 1985 som referensår för bestämningen av den sökandens omsättning som skall beaktas vid fastställandet av bötesbeloppet, bör det anföras att sökanden har påstått, utan att kommissionen skulle ha bestridit detta, att det rör sig om det år då dennes leveranser av svetsat armeringsnät var som störst, medan det för merparten av de andra producenterna handlade om ett år då leveranserna var mindre omfattande (se beslutet, tabell 2). Följaktligen innebär valet av detta år, vilket har avslöjats först efter beslutet, att det oproportionerliga i de böter som ålagts sökanden understryks. I själva verket utgör beloppet 3 procent av omsättningen för år 1985 strängare böter för sökanden än de böter som ålagts de andra producenterna.

134 Sökandens grund skall således godtas.

135 Mot bakgrund av dessa olika omständigheter anser förstainstansrätten, med stöd av sin fulla domsrätt, att de böter som ålagts sökanden om 550 000 ecu skall nedsättas med en femtedel och fastställas till 440 000 ecu.

Den ränta som kommissionen kräver om talan väcks

Parternas argument

136 Sökanden har gjort gällande att det i kommissionens rekommenderade brev som åtföljde beslutet anges att fordran, om talan väcks, beläggs med en ränta på 10,50 procent. Detta skulle vara den räntesats som Europeiska fonden för monetärt samarbete tillämpade på sina transaktioner i ecu såsom den hade bestämts första arbetsdagen i den månad under vilken beslutet fattades och publicerades i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (EGT nr C 197, 1989, s. 1), med tillägg av en och en halv procent. Sökanden har ansett att denna höjning är godtycklig och endast kan förklaras med kommissionens önskan att avskräcka från att väcka talan vid förstainstansrätten. Därför har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall sänka den räntesats som tillämpas på böterna till 9 procent.

137 Kommissionen anser att detta yrkande helt saknar grund, eftersom det i artikel 4 i beslutet föreskrivs att för det fall att böterna inte betalas inom tre månader, är räntan 12,50 procent. Det är således till förmån för företagen och inte i avsikt att avskräcka dem från att väcka talan vid förstainstansrätten, som denna räntesats sänks för det fall att talan väcks.

Förstainstansrättens bedömning

138 Förstainstansrätten anser att kommissionen med rätta har kunnat höja den räntesats som Europeiska fonden för monetärt samarbete tillämpar vid dröjsmål med betalningen och i alla händelser för det fall talan väcks, för att förhindra att talan

som väcks är uppenbart ogrundade och har till enda syfte att försena betalningen av böterna (domstolens dom av den 25 oktober 1983, AEG mot kommissionen, 107/82, Rec. s. 3151, punkt 141).

139 Förstainstansrätten påpekar att det i det åtföljande brevet inte föreskrivs en höjning av räntesatsen för det fall talan väcks, utan en sänkning av denna räntesats i ett sådant fall jämfört med den räntesats som skulle utgå vid dröjsmål med betalningen.

140 Härav följer att kommissionen — i motsats till vad sökanden har påstått — inte har avsett av avskräcka från att väcka talan.

141 Följaktligen kan denna grund inte godtas.

Rättegångskostnader

142 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 87.3 kan förstainstansrätten emellertid besluta att kostnaderna skall delas, om parterna ömsom tappar på en eller flera punkter. Eftersom talan delvis bifallits och parterna ömsesidigt yrkat att den andra parten skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, anser förstainstansrätten att en riktig bedömning av målets omständigheter innebär att sökanden skall bära sina egna kostnader och tre femtedelar av kommissionens kostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande dom:

1) De böter som ålagts sökanden genom artikel 3 i kommissionens beslut 89/515/EEG av den 2 augusti 1989, angående ett förfarande för tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/31.553 — Svetsat armeringsnät) fastställs till 440 000 ecu.

2) Talan i övrigt ogillas.

3) Sökanden skall bära sina rättegångskostnader samt ersätta tre femtedelar av kommissionens rättegångskostnader.

4) Kommissionen skall bära två femtedelar av sina rättegångskostnader.

Kirschner Bellamy Vesterdorf

García-Valdecasas Lenaerts

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 6 april 1995.

H. Jung
Justitiesekreterare

H. Kirschner
Ordförande

Innehåll

Bakgrund ..... II - 872

Förfarandet ..... II - 877

Parternas yrkanden ..... II - 878

Saken ..... II - 879

Grunden avseende en överträdelse av artikel 85.1 i fördraget ..... II - 879

I — Upprättandet av de samordnade förfarandena ..... II - 879

A — Den franska marknaden ..... II - 879

1) Perioden 1981—1982 ..... II - 879

Den ifrågasatta rättsakten ..... II - 879

Parternas argument ..... II - 880

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 881

2) Perioden 1983—1984 ..... II - 883

Den ifrågasatta rättsakten ..... II - 883

Parternas argument ..... II - 884

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 885

B — Marknaden i Benelux-länderna ..... II - 887

1) De samordnade förfarandena avseende kvoterna ..... II - 887

Den ifrågasatta rättsakten ..... II - 887

Parternas argument ..... II - 888

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 888

2) De samordnade förfarandena avseende priserna ..... II - 889

Den ifrågasatta rättsakten ..... II - 889

Parternas argument ..... II - 890

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 890

C — Den tyska marknaden ..... II - 892

Den ifrågasatta rättsakten ..... II - 892

Parternas argument ..... II - 892

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 894

II — Frånvaron av bindande karaktär i de samordnade förfarandena ..... II - 895

Parternas argument ..... II - 895

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 896

III — Frånvaron av märkbar betydelse av konkurrensbegränsningen ..... II - 896

Parternas argument ..... II - 896

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 898

IV — Frånvaron av inverkan på handeln mellan medlemsstaterna ..... II - 900

Parternas argument ..... II - 900

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 901

Grunden avseende en överträdelse av artikel 15 i förordning nr 17 ..... II - 902

I — Frånvaron av individualisering av kriterierna för bestämning av hur allvarliga överträdelserna var ..... II - 902

Parternas argument ..... II - 902

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 903

II — Frånvaron av uppsåt ..... II - 904

Parternas argument ..... II - 904

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 906

III — Beaktandet av överträdelsens resultat ..... II - 907

Parternas argument ..... II - 907

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 907

IV — Böternas oproportionalitet ..... II - 908

Parternas argument ..... II - 908

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 909

Den ränta som kommissionen kräver om talan väcks ..... II - 912

Parternas argument ..... II - 912

Förstainstansrättens bedömning ..... II - 912

Rättegångskostnader ..... II - 913